

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Co/46/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717209500
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kmeťová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6717209500.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kmeťovej a z členiek senátu JUDr. Márie Jamriškovej PhD. a JUDr. Miroslavy Púchovskej v právnej veci žalobcu B. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. XXX, XXX XX E., zast. Advokátka kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47234466, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, v konaní o zaplatenie 1.936,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13Csp/120/2017-139 zo dňa 16. augusta 2018 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 13Csp/120/2017-139 zo dňa 16. augusta 2018 v prvej výrokovej vete mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 968,- Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 27.06.2017.
- II. Rozsudok okresného súdu v druhej výrokovej vete potvrdzuje.
- III. Rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania mení tak, že žiadnej zo sporových strán nepriznáva nárok na náhradu trov prvostupňového konania.
- IV. Žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.862,- Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 27.06.2017 až do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvá výroková veta), žalobu vo zvyšku zamietol (druhá výroková veta) a žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 92% (tretia výroková veta).

2. Žalobou podanou na súd dňa 29.06.2017 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.936,- Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 27.6.2017 až do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným boli uzavreté tri zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to Zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.11.2013 (žalobcovi bola poskytnutá suma 500,- Eur, odplata bola dohodnutá na sumu 484,- Eur, žalobca sa ju zaviazal splatiť v 12-tich splátkach a ročný úrok tak predstavuje viac ako 96,79%), ďalej Zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 10.9.2014 (žalovaný poskytol žalobcovi 500,- Eur, odplata bola dohodnutá na sume 484,- Eur, ktorú sa zaviazal žalobca splatiť v 12-tich splátkach, ročný úrok tak predstavuje viac ako 96,79%), a napokon Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 3.6.2015 (žalovaný poskytol žalobcovi sumu 1.000,- Eur, odplata bola dohodnutá na 968,- Eur, ročný úrok tak predstavuje viac ako 96,79%). Vo všetkých prípadoch išlo o spotrebiteľskú zmluvu, žalobca použil úver na osobné potreby. Žalobca tvrdil, že uvedené zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahujú viacero ustanovení, ktoré je možné vyhodnotiť ako neprijateľné zmluvné

podmienky a aj ustanovení, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Za najrozpornejšie ustanovenie, ktoré je v zrejmom rozpore s dobrými mravmi sú ustanovenia týkajúce sa odplaty, odplata za poskytnuté úvery dosiahla úroveň viac ako 96%, čo niekoľkonásobne prevyšovalo odplatu obvyklo požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, a je to v priamom rozpore aj s úpravou § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Žalobca tiež poukazoval na rozhodovanie súdov SR v takýchto prípadoch, v zmysle ktorých je výšku ročnej odplaty v miere 96% poskytnutých finančných prostriedkov je potrebné vyhodnotiť ako dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

3. Žalobca považoval výšku dohodnutej odplaty za poskytnutý úver za neplatný právny úkon pre priamy rozpor so zákonom, poukazoval na § 39 a § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Žalobca tiež poukazoval na úpravu Zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, kde sú ustanovené zákonné náležitosti spotrebiteľských úverov s tým, že pokiaľ tieto obligatórne náležitosti v úverových zmluvách absentujú, žalovaný ako veriteľ mal nárok len na vrátenie poskytnutej istiny pôžičky, nakoľko úver sa považuje za úver bezúročný a bez poplatkov. Tvrdil, že tak zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX mal žalobca nárok len na vrátenie poskytnutej pôžičky 500,- Eur, rovnako tak zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX mal žalovaný nárok tiež len na vrátenie poskytnutej istiny pôžičky vo výške 500,- Eur, a zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX mal podľa žalobcu žalovaný nárok len na vrátenie poskytnutej istiny pôžičky vo výške 1.000,- Eur. Pokiaľ by aj súd nepovažoval dohodu o odplate za neplatný právny úkon, žalovaný nemal podľa žalobcu nárok na úroky a poplatky v zmluve označené ako „odplata“. Žalobca tvrdil, že žalovanému tak uhradil na jeho účet zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX sumu 984,- Eur, teda o 484,- Eur viac než na čo mal nárok a na strane žalovaného tak došlo k bezdôvodnému obohateniu v rozsahu 484,- Eur. K bezdôvodnému obohateniu tiež v rozsahu 484,- Eur došlo pri úhrade na účet žalovaného zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, keď žalobca rovnako zaplatil 984,- Eur, čo je o 484,- Eur viac než na čo mal žalovaný nárok. Pokiaľ ide o Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, žalobca uhradil žalovanému 1.968,- Eur, teda o 968,- Eur viac než na čo mal žalovaný nárok a v rozsahu sumy 968,- Eur tak došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Podľa žalobcu sa žalovaný bezdôvodne obohatil vo výške 1.936,- Eur (484,- Eur + 484,- Eur + 968,- Eur), a napriek výzvam žalobcu túto sumu žalovaný žalobcovi nevydal.

4. Žalovaný žiadal návrh zamietnuť, nesúhlasil s nárokom žalobcu. Namietal, že zmluvy o spotrebiteľských úveroch uzavreté medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom, na ktoré sa žalobca odvoláva, obsahujú všetky zákonom stanovené náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to dobu trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výšky, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V prípade všetkých troch zmlúv sa žalobca ako dlžník zaviazal uhradiť úver v jednej splátke spolu s dohodnutou odplatom, pri zmluve zo dňa 21.11.2013 pod č. XXXXXXXXXX sa dlžník zaviazal uhradiť úver 500,- Eur zvýšený o príslušný poplatok 484,- Eur do 10.11.2014, následne však dlžník v ten istý deň požiadal o možnosť využitia splátkového kalendára, a to Dohody o plnení v splátkach, dlžník bol dňa 21.11.2013 s dohodou oboznámený, podpísal ju a tak sa zaviazal uhradiť poskytnutú sumu úveru navýšenú o odplatu v 12-tich pravidelných mesačných splátkach po 82,- Eur vždy k 10.-temu kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 10.12.2013. Každá splátka bola prednostne započítaná na istinu, až potom na poplatok a úroky, o čom bol žalobca informovaný. Pri úverovej zmluve zo dňa 10.09.2014 bol poskytnutý dlžníkovi úver vo výške 500,- Eru a zaviazal sa ho vrátiť zvýšený o príslušný poplatok 484,- Eur a to do 10.09.2015 na účet veriteľa. Rovnako aj v tomto prípade v ten istý deň dlžník požiadal o možnosť využitia splátkového kalendára, bola uzavretá Dohoda o plnení v splátkach a žalobca ako spotrebiteľ sa zaviazal uhradiť poskytnutú sumu vrátane odplaty v 12 - pravidelných mesačných splátkach po 82,- Eur vždy k 10.-temu kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 10.10.2014. Rovnaký bol postup aj pri Zmluve o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej dňa 03.06.2015, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi sumu 1.000,- Eur a dlžník sa zaviazal vrátiť ju zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 968,- Eur do 03.06.2016 na účet veriteľa. Aj v tomto prípade dlžník v ten istý deň požiadal o možnosť využitia splátkového kalendára, a to dohody o plnení v splátkach, ktorá bola dňa 03.06.2015 uzavretá a spotrebiteľ sa zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 12 pravidelných mesačných splátkach po 164,- Eur vždy k 13-temu dňu v mesiaci počnúc 13.07.2015. Žalovaný tvrdil, že žalobcom namietané náležitosti, ktoré podľa neho v Zmluve o spotrebiteľskom úvere absentujú, sú uvedené v prílohách Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť každej zo žalovaných zmlúv o spotrebiteľskom úvere.

5. Žalovaný namietal, že ani v jednom prípade plnenia zo zmluvy o úvere nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy, úverová zmluva nebola právoplatne vyhlásená za neplatnú. Rovnako tak nikdy neodpadol právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy a žalovaný získal majetkový prospech z poctivých zdrojov.

6. Žalovaný napriek tomu, že tvrdil, že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na jeho strane, namietal aj premlčanie práva žalobcu, ktoré v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka podlieha zákonnej objektívnej 3-ročnej premlčacej lehote. Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca môže domáhať v 2-ročnej subjektívnej lehote od okamihu, keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel. Žalovaný má za to, že táto lehota už žalobcovi uplynula a to čo sa týka prvej Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX (žalobca poslednú splátku vo výške 246,- Eur uhradil dňa 10.09.2014, jeho nárok sa premlčal v 2-ročnej lehote dňa 10.09.2016) a pri Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX (posledná splátka bola uhradená dňa 03.06.2015 vo výške 328,- Eur, nárok žalobcu sa podľa žalovaného premlčal dňa 03.06.2017) v celom rozsahu. Žalovaný tiež tvrdil, že nárok žalobcu sa premlčal aj v objektívnej premlčacej lehote a to pri prvej zmluve č. XXXXXXXXXX dňa 09.06.2017 v rozsahu 74,- Eur, nakoľko žalobca svoj návrh na súde uplatnil až dňa 29.06.2017.

7. Súd prvej inštancie vec prejednal a vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými v konaní. Keďže žalobca vedel predložiť súdu len tretiu zmluvu o spotrebiteľskom úvere (č. XXXXXXXXXX zo dňa 03.06.2015), súd vyzval žalovaného na predloženie listinných dokladov preukazujúcich uzavretie ďalších dvoch zmlúv o spotrebiteľskom úvere, ako aj uzavretie dohôd o splátkach tak, ako to žalovaný tvrdil. Žalovaný napriek výzve súdu požadované listinné doklady nepredložil.

8. Skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním posúdil súd prvej inštancie podľa §1 ods. 2, § 2 písm. a) a b), § 9 ods. 1 a 2 písm. j), ako aj § 11 ods. 1 písm. b) a d) Zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpísania úverových zmlúv, ďalej podľa § 39, § 52 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, § 563 Zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a § 3 vl. nar. č. 87/1995 Z.z.

9. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že vo všetkých troch Zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzavretých medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom (zmluva zo dňa 21.11.2013, zo dňa 10.09.2014 a zo dňa 03.06.2015) bola dohodnutá splatnosť poskytnutých úverov jednorázovo, a zároveň ku všetkým týmto trom zmluvám bola v ten istý deň, keď boli zmluvy uzavreté, uzavretá aj Dohoda o plnení v splátkach, teda tieto zmluvy boli uzavreté súčasne alebo v bezprostrednej časovej následnosti. Súd zdôraznil, že pokiaľ ide o súčasné, resp. následné uzavretie dohody o plnení v splátkach, mal to preukázané z tvrdení žalovaného, nakoľko písomné dohody predložené neboli. Súd prvej inštancie ďalej skonštatoval, že dohody o plnení v splátkach boli nakoncipované tak, že rozčlenením pôvodného jednorázového splatenia celkovej sumy úveru na časť úveru splatnú skôr a na splácanie sumy úveru rozčlenením do pravidelných mesačných splátok sa nemení celová suma úveru, v dôsledku čoho sa môže spotrebiteľ domnievať, že sa nemení ani výhodnosť úveru. Reálne však pri splácaní v splátkach je úver menej výhodný pre spotrebiteľa, čo sa prejaví vo zvýšení ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) na spotrebiteľský úver. Tieto údaje sú však spotrebiteľovi pred podpísaním Zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytnuté vzhľadom na formulárový charakter Zmluvy o úvere a Dohody o plnení v splátkach, pričom súd tiež poukázal na to, že sa v rozhodovacej činnosti s obdobnými zmluvami a dohodami o splátkach častejšie stretáva, preto už sa žalobca nemohol domnievať, že by boli pre neho výhodné. Súd hodnotí takúto činnosť žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere a zároveň v pripojených dohodách o plnení v splátkach ako konanie od počiatku cielene smerujúce k dosiahnutiu poskytnutia spotrebiteľského úveru s navýšením RPMN. Spotrebiteľ takto pristúpi k uzatvoreniu dohody o splnení v splátkach v domnení, že sa nemení výhodnosť jeho úveru, a veriteľ sa takýmto obchádzaním zákona snaží navýšiť RPMN bez ohľadu na to, aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť, či navrhovaná zmena o spotrebiteľskom úvere zodpovedá jeho potrebám a finančnej situácii. Je nelogické, aby spotrebiteľ, ktorý sa nachádza vo finančnej tiesni uzatváral s dodávateľom Zmluvu o jednorázovom plnení, pretože v dôsledku nepriaznivej finančnej situácie si zvyčajne berie úver práve pre možnosť jeho splácania v splátkach. Takéto konanie žalovaného preto súd hodnotí ako nekalú obchodnú prax, ktorá je ex-lege zo zákona zakázaná a takýto právny úkon je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný.

10. Súd prvej inštancie poukázal v tejto súvislosti aj na úpravu § 11 ods. 1 písm. b) Zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v súvislosti s ktorým je podľa názoru súdu potrebné predmetné spotrebiteľské úvery považovať za bezúročné a bez poplatkov, nakoľko vykonaným dokazovaním bolo zistené, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa a to vzhľadom na uzavreté dohody o plnení v splátkach. Je logické, že reálne pri splácaní úveru v splátkach je úver menej výhodný spotrebiteľa, čo sa prejaví pri zvýšení RPMN za spotrebiteľský úver, čo však nie je zohľadnené v predmetných troch zmluvách. Nakoľko vo všetkých troch vyššie uvedených zmluvách o spotrebiteľskom úvere je nesprávne uvedená RPMN, v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) Zák. č. 129/2010 Z.z. je v prípade všetkých troch spotrebiteľských úveroch poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný má preto nárok len na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré žalobcovi skutočne poskytol a žalobca má teda nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný vo všetkých troch prípadoch prijal vyššie plnenia, než aké mu boli skutočne preukázané.

11. Pri Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 21.11.2013 žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 500,- Eur, z prehľadu splátok úveru mal súd preukázané, že žalobca zaplatil sumu 984,- Eur, pričom dňa 09.06.2014 došlo k úhrade splátky vo výške 82% a touto splátkou bol splatený úver vo výške 574,- Eur, týmto dňom teda žalobca zaplatil o 74,- Eur viac, než ako mu bol poskytnutý úver.

12. Pokiaľ ide o zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX uzavretú dňa 10.09.2014, žalovaný poskytol žalobcovi úver 500,- Eur a žalobca mu zaplatil v splátkach celkovú sumu 984,- Eur, pričom tieto splátky sú v rozmedzí od 14.10.2014 do 03.06.2015. Súd z prehľadu splátok zistil, že žalobca zaplatil žalovanému vyššiu sumu ako mu bol poskytnutý úver dňa 22.04.2015, kedy bola na úver uhradená celkom suma 574,- Eur.

13. Pri tretej úverovej zmluve, a to zmluve č. XXXXXXXXXX uzavretej dňa 03.06.2015 bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.000,- Eur a žalobca na tento úver uhradil celkovú sumu 1.968,- Eur.

14. Súd prvej inštancie sa vysporiadal aj s námietkou premlčania vznesenej zo strany žalovaného a túto považoval za čiastočne dôvodnú, a to pokiaľ ide o sumu 74,- Eur, ktorá sa premlčala v 3-ročnej objektívnej premlčacej lehote, ktorá pri prvej zmluve o úvere začala plynúť okamihom, keď žalobca zaplatil žalovanému vyššiu sumu ako mu bol poskytnutý úver, pričom týmto dňom je deň 09.06.2014, kedy na úver bola uhradená už suma vo výške 574,- Eur, teda o 74,- Eur vyššia suma ako bol žalobcovi poskytnutý úver. Dňa 09.06.2014 začala plynúť objektívna premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 09.06.2017, a keďže žaloba bola podaná na súd dňa 29.06.2017, súd považoval žalovaným vznesenú námietku premlčania v tejto časti za dôvodnú a žalobu pokiaľ ide o zaplatenie 74,- Eur zamietol.

15. Námietku premlčania pokiaľ ide o zvyšok uplatneného nároku súd nepovažoval za dôvodnú. Poukázal na úpravu plynutia premlčacej doby v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje 2-ročnú subjektívnu a 3-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu (v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu). Uviedol, že začiatok a priebeh plynutia týchto lehôt, ako aj ich skončenie je odlišný a na sebe nezávislý, pričom subjektívna premlčacia lehota môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej lehote, ktorú nie je možné prekročiť. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo, pričom v prípade absolútne neplatného právneho úkonu bezdôvodné obohatenie z neho získané vzniká od samého vzniku právneho úkonu. Ak sa plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo, každá z čiastkových platieb plnení bez právneho dôvodu sa premlčuje samostatne (poukázal na rozsudok NS ČR, sp. zn. 33Odo 52/2005 zo dňa 14.12.2006).

16. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej a nie z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Touto vedomosťou § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemyslí znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehote je podľa súdu možné spájať s okamihom, v ktorom si žalobca musel byť vedomý toho, že bez existujúceho právneho dôvodu previedol na účet žalovaného vyššiu čiastku. Nejde o vedomosť právnej kvalifikácie podľa § 107 Občianskeho zákonníka, ale o znalosť skutkových okolností, z ktorých možno

zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto bezdôvodného obohatenia dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti, prípadne aj skôr.

17. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že pri prvej úverovej zmluve okrem sumy 74,- Eur, kde objektívna premlčacia lehota uplynula dňa 09.06.2017 a návrh bol podaný dňa 29.06.2017, v časti 74,- Eur bola žalovaným vznesená námietka premlčania dôvodná, ďalšie splátky však boli urobené dňa 14.07.2014 a objektívna premlčacia lehota uplynula dňa 14.07.2017, a keďže žaloba bola podaná na súd dňa 29.06.2017, v prípade tejto splátky a v prípade aj ostatných splátok, ktoré nasledovali neskôr námietka premlčania vznesená žalovaným dôvodná nebola. Pokiaľ ide o druhú zmluvu o úvere (uzatvorenú dňa 10.09.2014), v tomto prípade objektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 22.04.2015, kedy žalobca zaplatil vyššiu sumu ako mu bol poskytnutý úver, týmto dňom došlo prvýkrát k plneniu bez právneho dôvodu a týmto dňom začala plynúť objektívna premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 22.04.2018, a keďže žaloba bola podaná dňa 29.06.2017, bola pokiaľ ide o druhú úverovú zmluvu podaná v zákonnej objektívnej 3-ročnej premlčacej dobe. Pri tretej Zmluve o úvere (uzatvorenej dňa 03.06.2015) žalovaný ani námietku premlčania nevzniesol.

18. Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby súd vychádzal z judikatúry súdov ČR a SR a po výsluchu žalobcu dospel k záveru, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť predtým, ako žalobca splnomocnil svojho právneho zástupcu na zastupovanie a vykonávanie všetkých právnych úkonov. Plnomocenstvo právnomu zástupcovi zo strany žalobcu bolo vystavené dňa 23.06.2017, pričom sám žalobca na pojednávaní uviedol, že o tom, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil dozvedel na jar v r. 2017 a to prostredníctvom internetu, následne o tejto skutočnosti informoval dcéru, ktorá to ešte presnejšie vyhľadala na internete a s jej pomocou sa skontaktoval s advokátskou kanceláriou svojho právneho zástupcu. Súd preto ustálil, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť ešte pred podpisom plnej moci, na jar v r. 2017, kedy sa žalobca prostredníctvom internetu dozvedel, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pričom súd ustálil túto subjektívnu premlčaciu dobu začiatkom jari a teda dátumom 21.03.2017. A keďže táto subjektívna dvojročná premlčacia doba začala plynúť ešte v rámci objektívnej premlčacej doby, a to v prípade všetkých troch zmlúv a žaloba bola podaná na súd dňa 29.06.2017, bola podaná v subjektívnej 2-ročnej premlčacej dobe. Súd preto na námietku premlčania žalovaného vo zvyšnej časti okrem sumy 74,- Eur nemohol prihliadať, pretože ju nepovažoval za vhodnú.

19. Na základe týchto záverov súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný mal nárok len na vrátenie skutočne poskytnutých finančných prostriedkov, a to pri prvej úverovej zmluve 500,- Eur, rovnako tak pri druhej úverovej zmluve 500,- Eur a pri tretej úverovej zmluve vo výške 1.000,- Eur, spolu teda vo výške 2.000,- Eur. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca zaplatil pri prvej zmluve 984,- Eur, pri druhej zmluve 984,- Eur a pri tretej zmluve 1.968,- Eur, dokopy teda zaplatil 3.936,- Eur. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.862,- Eur (1.936,- Eur zníženú o premlčanú sumu 74,- Eur). Súd tiež zaviazal žalovaného na zaplatenie zákonného úroku z omeškania a to vo výške 5% ročne od 27.06.2017, čo je nasledujúci deň po lehote, ktorú žalobca poskytol žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa výzvy mal žalovaný bezdôvodné obohatenie vydať najneskôr do 26.06.2017, preto sa dostal do omeškania od nasledujúceho dňa, t. j. od 27.06.2017.

20. O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP, pričom vychádzal zo záveru, že žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 96% a žalovaný bol v konaní úspešný v rozsahu 4%, žalobca bol teda úspešnejší v rozsahu 92% a súd mu preto priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92%.

21. Proti tomuto rozsudku v časti, kde bol zaviazaný na zaplatenie 1.862,- Eur s príslušenstvom a na náhradu trov konania podal odvolanie žalobca z dôvodov, že súd prvej inštancie rozsudok nedostatočne odôvodnil a to najmä tým, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, čím mu odňal možnosť konať pred súdom, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

22. Žalovaný namietal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa zákonom stanovené podmienky, nedostatočne sa vysporiadal s argumentáciou žalovaného, čím mu odňal možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať v rámci využitia opravných prostriedkov.

23. Súd prvej inštancie sa podľa žalovaného nedostatočne vysporiadal s námietkou premlčania nároku žalobcu vznesenom počas konania. Nárok žalobcu zo zmluvy č. XXXXXXXXXX sa podľa žalovaného premlčal v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 03.06.2017, nakoľko posledná splátka zo strany žalobcu bola uhradená dňa 03.06.2015. Žalovaný má za to, že žalobcovi z tejto zmluvy o úvere začala subjektívna premlčacia lehota plynúť od 22.04.2015 vzhľadom na to, že už od tohto dňa mal žalobca vedomosť o bezdôvodnom obohatení, keď došlo k uhradeniu istiny vo výške 500,- Eur a ďalšie splátky boli uhrádzané nad rámec tejto istiny. Poukazoval na prehľad splátok zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.09.2014, keď istina 500,- Eur bola ku dňu 13.04.2015 uhradená v rozsahu 492,- Eur (zaplatením splátky 82,- Eur) a dňa 22.04.2015 bola uhradená istina v rozsahu 574,- Eur (rovnako zaplatením splátky 82,- Eur v tento deň), táto splátka však už bola premlčaná, rovnako tak boli premlčané splátky uhradené žalobcom dňa 21.05.2015 vo výške 82,- Eur a dňa 03.06.2015 vo výške 328,- Eur. Podľa žalovaného sa premlčal aj nárok žalobcu zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 10.09.2016, keď posledná splátka premlčaná v subjektívnej premlčacej lehote bola uhradená dňa 10.09.2014. Žalovaný má za to, že žalobcovi zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 21.11.2013 začala subjektívna premlčacia lehota plynúť od 09.06.2014, a to vzhľadom ku skutočnosti, že od 09.06.2014, a to uhradením istiny vo výške 500,- Eur a ďalších splátok uhradených nad istinu mal žalobca vedomosť o bezdôvodnom obohatení, nakoľko žalovanému uhradil sumy nad rámec istiny. Poukazoval na prehľad splátok z uvedenej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď k úhrade istiny v rozsahu 492,- Eur došlo dňa 16.05.2014 (žalobca zaplatil splátku 82,- Eur) a od 09.06.2014, kedy žalobca uhradil tiež splátku 82,- Eur bola uhrádzaná istina nad v rozsahu 574,- Eur, táto splátka je podľa žalovaného premlčaná. Rovnako tak sú podľa žalovaného premlčané aj ďalšie splátky, a to dňa 14.07.2014 vo výške 82,- Eur, dňa 13.08.2014 vo výške 82,- Eur a dňa 10.09.2014 vo výške 246,- Eur.

24. Súd prvej inštancie podľa žalovaného rozhodol v rozpore s úpravou § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa právo na plnenie z bezdôvodného obohatenia premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Poukazoval na rozhodovaciu prax NS SR, v zmysle ktorej skutočná vedomosť o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech a v akej výške predstavuje vedomosť o rozhodujúcich skutkových okolnostiach. Zákon č. 129/2010 Z.z. bol vyhlásený v Zbierke zákonov, dňom jeho zverejnenia platí domnienka, že sa stal známym pre každého, koho sa týka. Je potrebné vychádzať z toho, že žalobca v čase uzatvorenia zmluvy sa dozvedel, že ak zmluvám chýbajú obligatórne náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z.z. je úver bezúročný a bez poplatkov. Tvrdenia žalobcu, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel až po vysvetlení podanom právny zástupcom je účelové, žalobca sa podľa žalovaného reálne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu dňom, v ktorom zaplatil sumu nad rámec istiny. Rovnaký názor týkajúci sa vedomosti o bezdôvodnom obohatení spotrebiteľa zastáva podľa žalovaného aj NS SR, a to v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 67/2011 a aj sp. zn. 5Cdo 121/2009. Pre začiatok behu 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty pri vydaní bezdôvodného obohatenia je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, pričom pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu, a nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie. Žalobca sa o tom, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil dozvedel vtedy, keď zaplatil žalovanému sumu nad rámec poskytnutej istiny. Od svojho právneho zástupcu získal iba vedomosť o právnom posúdení veci, čo však nemožno stotožniť s vedomosťou o rozhodujúcich skutkových zisteniach pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia. Žalovaný poukazoval tiež na rozhodnutie OS Bratislava 1, sp. zn. 7C 195/2012 zo dňa 30.06.2012, rozhodnutie KS v Trenčíne, sp. zn. 17Co 372/2015, ktoré rozhodnutie oprel o vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v plátbách na úroky a poplatky úveru tak, že táto vzniká v zásade od okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Žalovaný poukazoval aj na ďalšie rozhodnutia odvolacích súdov SR, rozsudok KS v Nitre sp. zn. 6Co 430/2016 zo dňa 29.11.2017, rozhodnutie KS v Košiciach sp. zn. 5Co 433/2017 a rozhodnutie KS v Žiline sp. zn. 7Co 250/2017, ktoré vychádzajú z ustálenej judikatúry NS SR a zdôrazňujú, že ani v prípade spotrebiteľa nie je možné pripustiť odlišnú interpretáciu zákonnej úpravy o plynutí subjektívnej premlčacej lehoty pri vydaní bezdôvodného obohatenia.

25. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril písomným podaním zo dňa 08.10.2018 a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

27. V pomerne rozsiahlom vyjadrení podanom prostredníctvom právneho zástupcu žalobca nesúhlasí s námietkami žalovaného pokiaľ ide o nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a ani s jeho námietkami o premlčaní, resp. čiastočnom premlčaní nároku žalobcu. Pokiaľ žalovaný poukazuje na rozhodnutie NS SR vydané pod sp. zn. 1Cdo 67/2011, v tomto prípade bol predmetom konania úplne odlišný skutkový stav a dovolací súd riešil absolútne odlišnú právnu otázku, a to otázku vydania bezdôvodného obohatenia získaného bez právneho dôvodu, teda bez platnej zmluvy. V prejednávanej veci však ide o celkom iný prípad, žalobca plnil žalovanému na základe uzatvorenej spotrebiteľskej úverovej zmluvy, teda plnil to, čo mu výslovne vyplývalo z uzatvoreného právneho úkonu. Až následne sa žalobca dozvedel podstatnú skutočnosť, a to, že na jeho zmluvu o úvere sa uplatňuje zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, až vtedy žalobca skutočne spoznal všetky podstatné skutkové okolnosti týkajúce sa bezdôvodného obohatenia. Iba právna kvalifikácia plnenia ako takého by nemala a nemá význam pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, vždy je však nevyhnutná zároveň existencia skutočnej vedomosti o podstatných skutkových okolnostiach na strane oprávneného. Žalobca tiež zdôraznil, že vo veci rozhodnutej NS SR pod sp. zn. 1Cdo 67/2011 nebol prítomný žiadny prvok spotrebiteľského vzťahu. Rovnako tak pokiaľ ide o rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 121/2009, išlo tam o bezdôvodné obohatenie získané užívaním nehnuteľnosti z neplatného právneho úkonu, pričom neplatnosť právneho úkonu bola najskôr skonštatovaná rozhodnutím súdu, a až od tohto momentu začala oprávnenému plynúť subjektívna premlčacia lehota. Podľa názoru súdu v rozhodnutí NS SR vo veci sp. zn. 5Cdo 121/2009 dovolací súd riešil v mnohých ohľadoch odlišnú právnu otázku, ako tomu bolo v tejto veci, pričom ani v tomto spore nevystupoval žiadny spotrebiteľský prvok.

28. Pokiaľ žalovaný poukazuje na rozhodnutie NS SR vydané pod sp. zn. 3Cdo 169/2017, toto poukazuje na predchádzajúce rozhodnutie NS SR (sp. zn. 1Cdo 67/2011 a 5Cdo 121/2009), ktoré však riešia úplne iné právne otázky, ako bola riešená v konaní 3Cdo 169/2017, resp. ako je riešená aj v tomto konaní. Podľa žalobcu rozhodnutie NS SR 3Cdo 169/2017 vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je ho preto možné aplikovať na tento prípad.

29. Žalobca zdôraznil, že v tomto prípade ide o posúdenie právnej otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, na ktorú sa zo zákona vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Ide teda o špecifickú situáciu, ktorá vznikla na základe osobitnej právnej úpravy obsiahnutej v zákone o spotrebiteľských úveroch a v súvislosti s touto úpravou, keď v prípade splnenia špecifických okolností v konkrétnej úverovej zmluve predpokladá uplatnenie zákonnej sankcie, ktorou je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru poskytnutého na základe tejto zmluvy. Otázka začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade takto získaného bezdôvodného obohatenia, teda plnením získaným zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, na ktorú sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti je spojená s posúdením nasledovných otázok: 1. čo v tomto prípade predstavuje podstatnú skutkovú okolnosť, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, 2. ktorý moment je možné považovať za moment nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o uvedenej skutkovej okolnosti, resp. či je možné automaticky usudzovať pri každej zmluve o spotrebiteľskom úvere nadobudnutie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení len na základe toho, že spotrebiteľ poznal obsah zmluvy o úvere a bol si vedomý svojho plnenia na účet veriteľa, 3. o akú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia v tomto prípade ide. Podľa žalobcu je podstatné posúdiť, kedy sa spotrebiteľ skutočne dozvedel, že má alebo nemal plniť splátky vyplývajúce z uzavretej zmluvy, preto že tu existuje iná právna skutočnosť. Žalobca poukazoval na dôležitosť zvýšenej ochrany spotrebiteľa v našom právnom poriadku. Podľa žalobcu nepostačuje vedomosť spotrebiteľa o uzatvorenej zmluve a o rozsahu povinností vyplývajúcich mu zo zmluvy, ako aj skutočnosť samotného plnenia zo zmluvy, pokiaľ spotrebiteľ nemá vedomosť o tom, že veriteľ nemá na základe danej zmluvy nárok na akékoľvek plnenie nad rámec finančných prostriedkov, ktoré poskytol spotrebiteľovi. Pri subjektívnej premlčacej dobe je vždy nevyhnutné skúmať subjektívny moment vedomosti oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu.

30. Žalobca ďalej vo svojom vyjadrení poukazoval na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov (KS Košice, KS Prešov, KS Banská Bystrica), ktoré posudzovali začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia v takýchto prípadoch s dôrazom na to, kedy sa spotrebiteľ skutočne

dozvedel o tom, že má voči veriteľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nárok žalobcu nie je v žiadnom prípade premlčaný. Žalobca sa ďalej odvolával na princíp právnej istoty, v zmysle ktorého je žiadúce, aby sa určitá právne relevantná otázka pri opakovaní v rovnakých podmienkach riešila rovnako.

31. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa § 378 ods. 1, §380 a § 385 ods. 1 Zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP) v senáte bez nariadenia pojednávania, pretože dospel k záveru, že nie je potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a ani to nevyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP bolo miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu zverejnené na úradnej tabuli krajského súdu.

32. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v tejto veci vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav v rozsahu postačujúcom pre rozhodnutie o žalobe žalobcu. Napokon, ani žalovaný nenamietal v odvolaní proti dokazovaniu vykonaného súdom prvej inštancie. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané tvrdenie žalobcu pokiaľ ide o uzavretie troch spotrebiteľských úverových zmlúv medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom, ako aj tvrdenia žalobcu o úhrade zo strany žalobcu na tieto úverové zmluvy. Ide o úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX uzavretú dňa 21.11.2013 (predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 500,- Eur s dohodnutou odplatom 484,- Eur, žalobca mal zaplatiť celkom 984,- Eur, táto suma bola žalovanému aj uhradená), ďalej o úverovú zmluvu č. 601104767 uzavretú dňa 10.09.2014 (aj predmetom tejto úverovej zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 500,- Eur s dohodnutou odplatom 484,- Eur, žalobca mal na túto zmluvu zaplatiť celkom 984,- Eur a táto suma bola aj zo strany žalobcu žalovanému zaplatená) a napokon o zmluvu č. XXXXXXXXXX uzavretú dňa 03.06.2015 (predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 1.000,- Eur s dohodnutou odplatom vo výške 968,- Eur, žalobca tak mal na túto úverovú zmluvu zaplatiť 1.968,- Eur a v konaní bolo zistené, že túto aj žalovanému uhradil). Vo všetkých týchto úverových zmluvách bolo dohodnuté splatenie úveru v lehote do jedného roka. Žalovaný v konaní tvrdil, že následne, vlastne ešte v ten istý deň, ako boli uzavreté vyššie tri uvedené zmluvy, požiadal žalobca o možnosť splatiť úver vrátane dohodnutej odplaty v 12 splátkach, toto tvrdenie v konaní nepreukázal, žalobca ho však ani nepoprel a zo samotných prehľadov platenia žalobcu ako dlžníka na vyššie uvedené tri úvery, ktoré predložil žalovaný vyplýva, že žalobca svoj záväzok z úverovej zmluvy splatil žalovanému v splátkach.

33. Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie v tom, že konanie žalovaného, ktorý najprv predložil žalobcovi ako spotrebiteľovi na podpis formulárové zmluvy o spotrebiteľských úveroch, v ktorých bola dohodnutá splatnosť úverov jednorázovo, pričom zároveň ku všetkým týmto trom zmluvám bola v ten istý deň uzavretá aj Dohoda o plnení v splátkach, keď rozčlenením pôvodného jednorázového splatenia celkovej sumy úveru (istina úveru, odplata, úroky) na splácanie sumy úveru v pravidelných mesačných splátkach sa nemení celková suma úveru, v dôsledku čoho sa môže spotrebiteľ domnievať, že sa nemenia dohodnuté podmienky úveru, pokiaľ ide o posúdenie výhodnosti úveru z hľadiska spotrebiteľa, je potrebné vyhodnotiť ako nekalú obchodnú prax. Pri splácaní úveru v splátkach je úver menej výhodný pre spotrebiteľa, čo sa prejaví vo zvýšení RPMN na spotrebiteľský úver. Je nelogické, aby spotrebiteľ, ktorý sa nachádza vo finančnej tiesni uzatváral s dodávateľom najprv úverovú zmluvu s dohodou o jednorázovej splatnosti úveru, spotrebiteľ si v dôsledku nepriaznivej finančnej situácie berie úver práve pre možnosť jeho splácania v splátkach. Splácanie úveru v splátkach je jedným z podstatných znakov zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Reálne pri splácaní v splátkach úveru je úver menej výhodný pre spotrebiteľa, čo sa prejaví pri zvýšení RPMN, táto skutočnosť však v predmetných troch zmluvách nie je zohľadnená. Súd prvej inštancie správne vychádzal z príslušnej úpravy Zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom pre každú z uzavretých úverových zmlúv, keď zákon ako povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravoval okrem iného aj RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď sa mali uviesť všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j), resp. písm. k) Zákona), a to s poukazom na úpravu § 11 ods. 1, písm. d) Zák. č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého sa úver poskytnutý na základe zmluvy, kde bola uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa považoval sa za úver bezúročný a bez poplatkov.

34. Ako uviedol aj súd prvej inštancie, žalobca predložil súdu len Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 03.06.2015 (t. j. v časovom postupe tretiu zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru v sume 1.000,- Eur za odplatu a úroky spolu vo výške 968,- Eur so splatnosťou 03.06.2016). Podľa textu tejto zmluvy bola odplata dohodnutá vo výške 280,- Eur, čo predstavuje RPMN

vo výške 28%, ďalej úrok vo výške 68,80%, čo v prípade riadneho splatenia úveru v dohodnutom termíne predstavuje 688,- Eur, spotrebiteľ sa tak zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 1.968,- Eur. Napriek tomu, že súd vyzval žalovaného, aby predložil ďalšie dve Zmluvy o spotrebiteľskom úvere (zmluvu č. XXXXXXXXXX zo dňa 21.11.2013 a zmluvu č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.09.2014), ako aj dohody o splátkach k týmto zmluvám, ktoré mali byť podpísané, žalovaný tieto doklady nepredložil. Žalovaný potvrdil uzavretie všetkých troch úverových zmlúv tak, ako to tvrdil žalobca a potvrdil tiež, že žalobca na úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX zo dňa 21.11.2013 (poskytnutý úver 500,- Eur s tým, že žalobca sa zaviazal vrátiť celkom 984,- Eur) žalobca sumu 984,- Eur splatil, rovnako tak na úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.09.2014 (poskytnutý úver 100,- Eur a dohodnutá celková dlžná suma 984,- Eur) žalobca splatil 984,- Eur a potvrdil tiež, že na úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX zo dňa 03.06.2015 (poskytnutý úver 1.000,- Eur, celková dlžná suma 1.968,- Eur) žalobca splatil sumu 1.968,- Eur. Tieto skutočnosti medzi stranami sporu sporné neboli. Pokiaľ ide o splatenie vyššie uvedených súm na jednotlivé úvery, súd prvej inštancie vychádzal zo zoznamu splátok predloženého žalovaným vo vyjadrení k žalobe, kde zároveň žalovaný namietal premlčanie práva žalobcu, pokiaľ ide o plnenie z prvej a druhej úverovej zmluvy (zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 21.11.2013 a zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.09.2014, predmetom oboch týchto úverových zmlúv bolo poskytnutie úveru vo výške 500,- Eur, žalobca sa zaviazal vrátiť sumu 984,- Eur v oboch prípadoch a uvedenú sumu aj zaplatil). Sám žalovaný uviedol, že na Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 21.11.2013 žalobca uhradil splátky po 82,- Eur v počte celkom 9 splátok (od 10.12.2013 do 13.08.2014) takto spolu zaplatil 738,- Eur a dňa 10.09.2014 uhradil sumu 246,- Eur, čím na tento úver splatil 984,- Eur. Pokiaľ ide o Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.09.2014, žalobca úver splácal v splátkach po 82,- Eur v počte 8 splátok (od 14.10.2014 do 21.05.2015) spolu takto uhradil 656,- Eur a dňa 03.06.2015 zaplatil sumu 328,- Eur, čo je spolu 984,- Eur.

35. Ako už bolo uvedené, odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že úver poskytnutý žalobcovi na základe vyššie uvedených v troch úverových zmlúv je potrebné vyhodnotiť ako úver bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný nepreukázal, že v týchto úverových zmluvách bola uvedená ročná percentuálna miera nákladov tak, ako to upravoval zákon, teda že táto bola vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie (žalobca predložil jednu z úverových zmlúv, žalovaný nepredložil ďalšie dve úverové zmluvy a nepreukázal ani uzavretie dohody o plnení v splátkach), nie sú uvedené všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN. Rovnako tak za nekalú obchodnú prax odvolací súd považuje výšku dohodnutej odplaty vo výške vyše 96% istiny úveru.

36. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný v podanom odvolaní nenamietal proti záveru súdu prvej inštancie o tom, že RPMN bola uvedená nesprávne, v neprospech spotrebiteľa, resp. že v RPMN nie sú uvedené potrebné údaje, ďalej že údaj o RPMN nie je možné považovať za taký, ktorý zodpovedá zákonu, pokiaľ mala byť dohodnutá splatnosť úveru najprv v lehote 1 roka a napokon mal byť úver dohodnutý v splátkach, žalovaný nepreukázal, že takéto zákonom stanovené podklady pre výpočet RPMN v úverových zmluvách a v nadväzujúcich (žalovaným udávaných a žalobcom nepopretých) dohodách o splatení úveru v splátkach boli uvedené. Žalovaný v úvode svojho odvolania síce tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie je nedostatočne zdôvodnený, napokon však ako zásadnú odvolaciu námietku uviedol nesúhlas s postupom súdu prvej inštancie pri vyhodnotení námietky premlčania, ktorú žalovaný v konaní vzniesol.

37. Odvolací súd považuje rozsudok súdu za dostatočne zdôvodnený pokiaľ ide o dôvody, pre ktoré dospel súd prvej inštancie k záveru, že úvery poskytnuté žalobcovi na základe vyššie uvedených troch úverových zmlúv je potrebné považovať za úvery bezúročné a bez poplatkov. Nič nebránilo žalovanému, aby z vyššie uvedenými závermi súdu prvej inštancie o nesplnení zákonom stanovenej podmienky uvádzania RPMN v úverových zmluvách v odvolaní polemizoval, resp. vzniesol v tomto smere relevantné námietky. Je možné, že žalovaný tieto námietky nevzniesol hlavne z toho dôvodu, že svoje tvrdenia o postupe pri uzatváraní úverovej zmluvy, hlavne pokiaľ ide o následnú dohodu o plnení v splátkach, ktorá v podstate mala byť uzavretá v ten istý deň ako úverová zmluva, nepreukázal. Postup žalovaného, keď predloží spotrebiteľovi najprv úverovú zmluvu, v zmysle ktorej má byť poskytnutý úver splatený v lehote 1 roka a zároveň je hneď aj uzavretá dohoda o splátkach (údajne na žiadosť spotrebiteľa), hodnotí aj odvolací súd ako nekalú obchodnú prax. Nie je dôvodu pochybovať o tom, že spotrebiteľ mal záujem splácať úver v splátkach. Záver súdu prvej inštancie, že plnenie z vyššie uvedených 3 úverových zmlúv zo strany žalobcu presahujúcu istinu týchto úverov (v dvoch prípadoch 500,- Eur a v jednom prípade

1.000,- Eur) je možné považovať za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného ako veriteľa ako plnenie prijaté bez právneho dôvodu považuje odvolací súd za správny.

38. Odvolací súd však nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý sa s námietkou premlčania vznesenou zo strany žalovaného vysporiadal tak, že ju považoval za dôvodnú len v prípade prvej zmluvy o úvere (zmluva č. XXXXXXXXXX zo dňa 21.11.2013), keď vychádzal z toho, že objektívna 3-ročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia začala žalobcovi plynúť dňom 09.06.2014, kedy došlo k zaplateniu splátky vo výške 82,- Eur tak, že na úver bola uhradená už suma 574,- Eur, teda o 74,- Eur viac ako mu bol poskytnutý úver. Súd prvej inštancie uviedol, že dňa 09.06.2014 začala plynúť objektívna premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 09.06.2017 a keďže žaloba bola podaná dňa 29.06.2017, došlo k premlčaniu práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v uvedenom rozsahu 74,- Eur. Odvolací súd nesúhlasí so súdom prvej inštancie, že vo zvyšku sa právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nepremičalo z dôvodu, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 21.03.2017, nakoľko žalobca sa o tom, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil dozvedel prostredníctvom internetu na jar 2017 (v podstate súd prvej inštancie ustálil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na začiatok jari, 21.03.2017), následne dospel k záveru, že táto subjektívna 2-ročná premlčacia doba začala plynúť ešte v rámci objektívnej premlčacej doby a keďže žaloba bola podaná na súd dňa 29.06.2017, bola žalobcom podaná v subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehote.

39. Podľa § 107 ods. 1 Zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

40. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

41. Zákon pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia upravuje dve kombinované premlčacie doby, a to subjektívnu (§ 107 ods. 1) a objektívnu (§ 107 ods. 2). Začiatok plynutia týchto lehôt je stanovený odlišne, odlišný a na sebe nezávislý je aj ďalší priebeh ich plynutia a aj ich skončenie. Subjektívna lehota plynie iba v rámci objektívnej lehoty, ktorú nie je možné prekročiť. Pokiaľ už jedna z týchto lehôt uplynula, nemôže plynúť druhá. Pre začiatok plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Pre začiatok plynutia objektívnej doby, a to tak 3-ročnej, ako aj 10-ročnej (v prípade, že ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie) je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo.

42. Žalovaný v konaní namietal, že sa premlčalo právo žalobcu na neoprávnený majetkový prospech, pokiaľ ide o plnenie z prvých dvoch vyššie uvedených zmlúv, teda zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 21.11.2013 (poskytnutý úver vo výške 500,- Eur, žalobca uhradil 984,- Eur), keď žalovaný namietal, že nárok žalobcu sa premlčal v celom rozsahu dňa 10.09.2016, nakoľko posledná splátka, ktorá bola v subjektívnej premlčacej lehote uhradená bola uhradená dňa 10.09.2014, pričom žalobca podal žalobu dňa 29.06.2017.

43. Žalovaný ďalej namietal premlčanie práva žalobcu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.09.2014 (žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 500,- Eur, uhradil celkom 984,- Eur) a to v celom rozsahu dňa 03.06.2017, nakoľko posledná splátka premlčaná v subjektívnej premlčacej lehote bola uhradená dňa 03.06.2015.

44. Ako na to poukazoval aj žalovaný, pri posudzovaní začiatku behu subjektívnej premlčacej lehoty pokiaľ ide o nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, je potrebné vychádzať z momentu, keď oprávnený preukázateľne zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o plnenie bezdôvodného obohatenia. Podstatné je preto zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade. Najvyšší súd SR v rozsudku vydanom v konaní sp. zn. 1Cdo/67/2011 (zverejnené v Zbierke rozhodnutí NS SR pod č. 22/13) uviedol, že „Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o

rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné“.

45. Pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty je preto podstatné zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade. Skutočnosť, že žalobca uhradil na poskytnutý úver viac ako mal zistiť vtedy, keď na účet žalovaného uhradil sumu prevyšujúcu 500,- Eur. Nakoľko ide o prijatie plnenia v splátkach, je potrebné aj subjektívnu premlčaciu lehotu posudzovať osobitne pri každej splátke.

46. Pokiaľ teda žalobca uhradil na úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX plnenie v splátkach ako bolo vyššie uvedené, poslednú splátku vo výške 82,- Eur do rozsahu poskytnutého úveru 500,- Eur uhradil dňa 16.05.2014, nasledovali ďalšie splátky, a to 09.06.2014 - suma 82,- Eur, 14.07.2014 - suma 82,- Eur, 13.08.2014 - suma 82,- Eur a 10.09.2014 - suma 246,- Eur, spolu úhrada 984,- Eur) premlčacia lehota na prvú z týchto splátok začala plynúť 09.06.2014 a na poslednú z týchto splátok dňa 10.09.2014. Nakoľko žaloba na súd bola podaná dňa 29.06.2017, právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z tejto úverovej zmluvy sa premlčalo v 2-ročnej subjektívnej lehote najneskôr dňa 10.09.2016 (pokiaľ ide o poslednú splátku). Súd prvej inštancie správne uviedol, že právo na zaplatenie bezdôvodného obohatenia z tejto sumy v rozsahu 74,- Eur (úhrada splátky dňa 09.06.2014) sa premlčalo aj v 3-ročnej objektívnej lehote. Ako však už bolo uvedené, objektívna a subjektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia sú vzájomne nezávislé, pokiaľ už jedna z nich uplynula, nemôže plynúť druhá z nich.

47. Pokiaľ ide o nárok zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.09.2014, žalobca uhradil na túto zmluvu splátky po 82,- Eur počnúc dňom 14.10.2014, pričom posledná suma do poskytnutej sumy úveru 500,- Eur, splátka 82,- Eur bola zaplatená dňa 13.04.2015, následne už žalobca plnil nad rámec poskytnutého úveru (22.04.2015 sumu 82,- Eur, 21.05.2015 sumu 82,- Eur a 03.06.2015 sumu 328,- Eur, spolu tak uhradil 984,- Eur). Nakoľko žaloba na súd bola podaná dňa 29.06.2017, došlo k premlčaniu všetkých troch splátok poukázaných žalobcom (22.04.2015, 21.05.2015 a 03.06.2015) v 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehote.

48. K námietkam žalobcu, že rozhodnutia NS SR, na ktoré žalovaný poukazuje, a tak aj rozhodnutie sp. zn. 1Cdo 67/2011 sa týkali odlišného skutkového stavu, nešlo o bezdôvodné obohatenie prijaté veriteľom od spotrebiteľa bez právneho dôvodu, odvolací súd uvádza nasledovné:

49. Najvyšší súd SR ako súd dovolací uznesením vo veci sp. zn. 3Cdo 169/2017 zo dňa 10.01.2018 odmietol dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho sp. zn. 7Co 302/2016 zo dňa 09.11.2016, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 5C 49/2016 zo dňa 14.06.2016, ktorým súd zamietol žalobu spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia na základe plnenia zo zmluvy, ktorá pre absenciu podstatných náležitostí Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne údajov o RPMN v zmysle úpravy Zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (zrušený a nahradený Zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), a to práve z dôvodu účinne vznesenej námietky premlčania práva žalobcu - spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia. Okresný súd, ako aj odvolací Krajský súd v Žiline vychádzali zo záveru, že počiatok behu subjektívnej lehoty nastáva vtedy, keď oprávnený zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Nesúhlasili so stanoviskom žalobcu - spotrebiteľa, ktorý namietal, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty sa určuje od dňa, kedy sa žalobca od svojho právneho zástupcu dozvedel o tom, že žalovaný sa mal na jej úkor obohatiť a kedy žalobkyňa svojmu právnenému zástupcovi - advokátovi udelila plnú moc na zastupovanie, a to bez ohľadu na to, že v osobe žalobcu nejde o právne znalú osobu. Takýto výklad považoval súd prvej inštancie aj odvolací súd za neprimeranú ochranu práva, vybočujúcu z účelu právneho významu ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Informovanie klienta advokátom v rámci právnej porady o existencii (neexistencii) porušenia práva je bezpochyby momentom, kedy sa oprávnená dozvedela, ako takýto jej nárok, vyplývajúci z existujúcich skutkových okolností možno „právne kvalifikovať“, čo však pri posudzovaní okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty nie je vôbec relevantné. Oba súdy poukazovali na to, že okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov sú uvedené priamo v zákone (vo veci, na ktorú odvolací súd poukazuje išlo o Zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), preto aj vedomosť žalobcu ako spotrebiteľa o bezúročnosti

a bezpoplatkovosti jej úveru je potrebné spájať s touto skutočnosťou, teda s vedomosťou o existencii citovaného zákona.

50. Dovolací súd v citovanom uznesení sp. zn. 3Cdo 169/2017 zo dňa 10.01.2018 odmietol dovolanie žalobcu (spotrebiteľa) a uviedol, že právna otázka, ktorú dovolateľka nastolila v dovolaní, bola už dovolacím súdom vyriešená. Dovolací súd poukázal práve na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 67/2011 s tým, že pre účely preskúmaného prípadu treba osobitne poukázať na tú časť odôvodnenia NS SR sp. zn. 1Cdo 67/2011, v ktorej uviedol, že „to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k jeho záveru) ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď získa znalosť skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie“. Najvyšší súd SR považoval za nenáležité, keď dovolateľka poukazovala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Ncdo9/2012 (a v ňom vyjadrený právny názor, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt“, ustupuje v spotrebiteľských veciach v závislosti od konkrétnych okolností princípu dôležitejšiemu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa, vydané v skutkovo a právne odlišnej (exekučnej) veci, líšiacej sa od predmetného sporu žalobkyne a žalovanej nielen z hľadiska podstaty a účelu konania, ale aj procesného postavenia spotrebiteľa. V konaní sp. zn. 6Ncdo 9/2012 poukázal NS SR na uvedený princíp v súvislosti s riešením procesnej otázky (oprávnenie exekučného súdu skúmať právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok), v danom prípade však žalovaná v dovolaní vzťahuje uplatnenie tohto princípu na riešenie hmotno-právnej otázky (začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty). Najvyšší súd SR poukázal okrem rozhodnutia sp. zn. 1Cdo 67/2011 tiež na rozhodnutie sp. zn. 5Cdo 121/2009.

51. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nadobudol účinnosť dňom 01.06.2010, týmto zákonom bol zároveň zrušený zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, sú uvedené priamo v zákone (§ 9 ods. 2 v spojitosti s § 11 Zák. č. 129/2010 Z.z.), preto aj vedomosť žalobcu ako spotrebiteľa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je potrebné spájať s touto skutočnosťou, teda s vedomosťou o tomto zákone. Navyše, aj predchádzajúca právna úprava týkajúca sa spotrebiteľských úverov stanovovala všeobecné náležitosti o spotrebiteľskom úvere, medzi inými aj RPMN vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere s právnou fikciou, že v prípade absencie podstatných náležitostí sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 a ods. 3 Zák. č. 258/2001 Z.z.). Odvolací súd nesúhlasí s postupom súdu prvej inštancie, ktorý pri začiatku stanovenia plynutia subjektívnej lehoty na premlčanie práva žalobcu vychádzal z dátumu 21.03.2017 na základe tvrdení žalobcu, že prostredníctvom internetu sa dozvedel o tom, že žalovaný sa na jeho právny úkon bezdôvodne obohatil. Odvolací súd upozorňuje, že žalobca svoje tvrdenia o tom, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil v rozsahu nad uhradenú istinu úveru dozvedel na jar r. 2017, v konaní ani nepreukázal. Záver súdu prvej inštancie, ktorý mal za to, že pri začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty nie je možné vychádzať z dátumu, kedy žalobca splnomocnil svojho právneho zástupcu na zastupovanie (splnomocnenie bolo dané dňom 23.06.2017) považuje odvolací súd za správny, na druhej strane však nesúhlasí s postupom súdu prvej inštancie, ktorý určil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na začiatok jari (v podstate na 1. jarný deň) na základe tvrdení žalobcu o tom, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel z informácií na internete začiatkom jari. Ako už bolo vyššie uvedené a ako to zdôraznil aj NS SR vo viacerých svojich rozhodnutiach, to, kedy sa oprávnený dozvedel, resp. dospel k záveru, ako jeho nárok vyplývajúci z konkrétnych skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty vôbec právne relevantné.

52. Nakoľko odvolací súd dospel k záveru, že nárok žalobcu titulom bezdôvodného obohatenia z prvej úverovej zmluvy (484,- Eur) a aj z druhej úverovej zmluvy (484,- Eur) sa premlčal, pričom žalovaný vzniesol námietku premlčania práva žalobcu v uvedenom rozsahu, nie je možné v súdnom konaní žalobcovi premlčané právo priznať.

53. Na druhej strane žalovaný v konaní a ani v odvolaní nenamietal premlčanie práva žalobcu, pokiaľ ide o vrátenie plnenia z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXX zo dňa 03.06.2015, na ktorú žalobca uhradil okrem istiny poskytnutého úveru 1.000,- Eur navyše sumu 968,- Eur. Ako už odvolací súd uviedol, pokiaľ ide o vyhodnotenie vzniku bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že táto zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje RPMN vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia

zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď žalovaný v konaní ani nepreukázal svoje tvrdenia, že na základe žiadosti žalobcu bola následne uzavretá dohoda o plnení v splátkach, pričom toto správanie sa žalovaného práve z hľadiska jednoznačného stanovenia RPMN odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie vyhodnotil ako nekalú zmluvnú podmienku. Navyše, za neprijateľnú zmluvnú podmienku považoval odvolací súd aj neprimerane vysokú odplatu, a preto považoval žalobu žalobcu na splatenie sumy 968,- Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, a to vrátane úrokov z omeškania za dôvodnú. Napokon žalovaný v odvolaní proti záveru súdu prvej inštancie o nekalosti zmluvnej podmienky a o neplatnosti takéhoto dojednania ani nenamietal (zrejme si sám bol vedomý neprimerane vysokej odplaty za úver, ktorá vo všetkých 3 zmluvách presahovala 96% istiny úveru), podstata jeho odvolania smerovala proti postupu súdu prvej inštancie pri posúdení vnesenej námietky premlčania.

54. Na základe uvedených záverov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 968,- Eur s 5% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 27.06.2017 až do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol (potvrdil 2. výrokovú vetu rozsudku okresného súdu).

55. Odvolaciemu súdu je známe, že odvolacie súdy v SR nepostupujú pri určení počiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v obdobných prípadoch jednotne, začiatok plynutia subjektívnej lehoty určujú niekedy aj na deň porady s advokátom, na deň vystavenia plnomocenstva, a ako na to napokon poukazoval aj žalobca v konaní a aj vo vyjadrení k odvolaniu. Za súčasného stavu jestvujúcej judikatúry NS SR však vychádzal pri stanovení počiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty zo skutkových okolností prípadu a nie z momentu, keď sa žalobca od právneho zástupcu dozvedel o možnej právnej kvalifikácii svojho nároku tak, ako to bolo vyššie zdôvodnené. Odvolaciemu súdu nie je známe žiadne iné rozhodnutie NS SR v tomto smere, ktoré by sa odklášalo od rozhodnutia 3Cdo 169/2017.

56. Podľa § 396 ods. 2 CSP rozhodol odvolací súd aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, keď podľa § 255 ods. 2 CSP na základe toho, že obidve strany mali vo veci úspech len čiastočný rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

57. Podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP rozhodol odvolací súd aj o náhrade trov odvolacieho konania, a to rovnako vzhľadom na čiastočný úspech strán sporu v odvolacom konaní vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

58. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo vyhlásené jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).